

UZASADNIENIE

W dniu 07-08.07.2022r. w godzinach 18.00-6.00 E. N. pracowała jako dróżniczka na przejeździe kolejowym w miejscowości R. ul. (...). Około godziny 3.40 kiedy otworzyła rogatki pojazd marki L. o nr. rej (...) stojący jako pierwszy przed szlabanem nie ruszył i blokował przejazd. Kierowcy stojący za tym pojazdem zaczęli trąbić. Wtedy E. N. wyszła by zobaczyć co się dzieje. Podeszła do samochodu marki L. i zobaczyła jak kierowca śpi oparty o kierownicę. Stwierdziła, że kierujący jest nietrzeźwy. W tym samym momencie wysiedli z ciężarówki A. K. i S. R., który zaczął pukać w okno pojazdu marki L.. W obawie, że coś się stało otworzył drzwi kierowcy i uderzyła go woń alkoholu. Wyciągnął więc kluczyki ze stacyjki by uniemożliwić kierowcy dalszą jazdę. S. R. przekazał kluczyki dróżniczce, a jego kolega wezwał patrol policji. Kierowcą L. był mężczyzna około (...)lat, obwiniony B. Z.. Obwiniony powiedział do dróżniczki, żeby oddała mu kluczyki. E. N. odmówiła i stwierdziła, że nie odda kluczyków bo wezwany jest już patrol policji. Obwiniony stwierdził „po co od razu policja tylko trochę sobie łyknąłem”. Następnie pieszo oddalił się z miejsca zdarzenia pozostawiając samochód. Policja po przyjeździe nie zastała kierowcy L. więc odholowała pojazd do matki obwinionego.

(dowód: notatka urzędowa k. 5, zeznania E. N. k. 35, 6-7, zeznania S. R. k. 8-9, zeznania A. K. k. 10-11, wyjaśnienia obwinionego w części gdzie potwierdził, że to on prowadził pojazd k. 14)

B. Z. był karany za wykroczenia drogowe

(dowód: informacja z ewidencji kierowców k. 12)

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje na sprawstwo obwinionego B. Z.. Świadczą o tym głównie zeznania bezpośrednich świadków zdarzenia E. N., S. R. i A. K.. Świadczeni ci byli obiektywni, bezstronni i nie mieli żadnych powodów by bezpodstawnie pomawiać B. Z.. Nie można też tracić z pola widzenia faktu, że B. Z. nie kwestionował, iż w dniu 08 lipca 2022 roku około godziny 3:40 na ulicy (...) w miejscowości R. pow. B., woj. (...), jechał jako kierujący samochodem osobowym marki L. o nr rej. (...) (...)Obwiniony kwestionował natomiast, że poruszał się przedmiotowym pojazdem będąc co najmniej po użyciu alkoholu. Choć proces w tym zakresie jest poszlakowy to zdaniem sądu zebrane w sprawie dowody zamykają ten ciąg poszlak i dają podstawę by przypisać obwinionemu czyn polegający na poruszaniu się samochodem po drodze publicznej po użyciu alkoholu. Sąd oczywiście zdaje sobie sprawę z faktu, że najpewniejszym dowodem na ustalenie czy sprawca prowadził pojazd w stanie po użyciu alkoholu, jest badanie wydychanego powietrza lub krwi. Nie oznacza to jednak, że sąd nie może przypisać odpowiedzialności z art. 87 § 1 k.w. nie dysponując takim badaniem. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 08 kwietnia 2014 r. w sprawie sygn. akt III KK 433/13 (WWW.legalis.pl) stwierdził, że sam brak badania na zawartość alkoholu w organizmie przed wypadkiem, w świetle materiału dowodowego, z którego wynika, że skazany zanim wsiadł do samochodu, spożył znaczną ilość alkoholu, nie mógł dyskwalifikować zasadności przypisania sprawstwa czynu z art. 178a § 1 KK. Nadto Sąd Rejonowy w realiach przedmiotowej sprawy miał też na uwadze dostrzegalne dla otoczenia symptomy pozostawiania kierowcy pod wpływem alkoholu, które mimo braku badania kierowcy pozwalają ustalić, że sprawca w chwili czynu znajdował się po użyciu alkoholu. W tym miejscu Sąd Rejonowy wskaże jakie okoliczności przesądziły o przypisaniu B. Z. czynu z art. 87 § 1 k.w.:

- po pierwsze obwiniony po podniesieniu rogatek nie ruszył pojazdem

- po drugie obwiniony spał na kierownicy i miał bełkotliwą mowę,

- po trzecie świadek S. R. po otwarciu drzwi od pojazdu poczuł silną woń alkoholu i wraz z A. K. wyciągnęli kluczyki z pojazdu, które przekazali dróżniczce i wezwali policję,

-po czwarte obwiniony sam przyznał się dróżniczce, że „trochę sobie łyknął i po co od razu policją”

- po piąte obwiniony zbiegł z miejsca zdarzenia pozostawiając pojazd i kluczyki.

W związku z powyższym Sąd Rejonowy uznał, że B. Z. w dniu 8 lipca 2022 roku około godziny 3.40 na ulicy (...) w miejscowości R. pow. B. woj. (...), jechał jako kierujący samochodem osobowym marki L. o nr rej. (...)(...) po drodze publicznej, znajdując się w stanie po użyciu alkoholu czym wypełnił dyspozycję art. 87 § 1 k.w. Jego linia obrony, że uciekł z miejsca zdarzenia gdyż obawiał się mężczyzny, który otworzył mu drzwi nie wytrzymał krytyki. E. N. nie potwierdziła by pozostali świadkowie byli agresywni. Przede wszystkim to S. R. i A. K. odjechali pierwsi z miejsca zdarzenia zostawiając kluczyki u dróżniczki. Zatem obwiniony nie musiał uciekać. Dziwnym jest również to, że zostawił otwarty samochód, kluczyki u obcej osoby i sam nie wezwał policji, że został fałszywie pomówiony o jazdę pod wpływem alkoholu w związku z czym nie mógł kontynuować jazdy.

Dla zaistnienia stanu po użyciu alkoholu wystarczy, że wartość stężenia alkoholu wynosi 0,2‰ we krwi albo 0,1 mg w 1 dm³ wydychanego powietrza. Zdaniem Sądu mocna wyczuwalna woń alkoholu, bełkotliwa mowa, zaśnięcie na przejeździe kolejowym, zbiegnięcie z miejsca zdarzenia w sposób pewny i przekonujący wskazują, że sprawca znajdował się w stanie co najmniej po użyciu alkoholu. Tym bardziej, że obwiniony nie przedstawił żadnej rozsądnej linii obrony. Nadto obwiniony pozostawiając pojazd oraz usypiając zablokował ruch innym pojazdom czym wypełnił znamię art. 90 k.w.

Sąd zgodnie z art. 9 § 2 k.w. wymierzył obwinionemu łącznie karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, oceniając stopień społecznej szkodliwości czynów i biorąc pod uwagę cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego biorąc pod uwagę w szczególności rodzaj i rozmiar szkody wyrządzonej wykroczeniem, stopień winy, pobudki, sposób działania, jak również właściwości, warunki osobiste i majątkowe sprawcy, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem i zachowanie się po popełnieniu wykroczenia. Sąd na niekorzyść obwinionego poczytał uprzednią karalność za wykroczenia drogowe. W związku z tym Sąd wymierzył obwinionemu łącznie karę grzywny w kwocie 3000 zł. Pamiętać należy, że obwiniony ma stałe zatrudnienie. Zatem wysokość kary grzywny jest adekwatna nie tylko do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów, ale odpowiada również wysokości zarobków obwinionego. Nadto zgodnie z art. 87 § 3 k.w. orzekł wobec obwinionego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 miesięcy. Tak ukształtowana kara spełni swe cele zapobiegawcze w zakresie indywidualnym jak i ogólnym. Kara musiała być surowa, gdyż B. Z. naruszył szereg przepisów prawa o ruchu drogowym. Do tego poruszał się w terenie zabudowanym w stanie po użyciu alkoholu. Swoim zachowaniem powodował niewątpliwie zagrożenie dla innych uczestników ruchu. Nadto chcąc uniknąć odpowiedzialności przed prawem uciekł z miejsca zdarzenia. Jest to zachowanie, które należy piętnować i tępić. Sąd ma nadzieję, że wysoka grzywna, a przede wszystkim wyłączenie go z ruchu na okres 6 miesięcy spowoduje u niego refleksje i zahamuje chęć powtórzenia swoich niezgodnych z prawem, niebezpiecznych zachowań. Do tego da społeczne przekonanie, że ukaranego spotyka zasłużona kara, która jest nieuchronna. Obwiniony winien pamiętać, że uniknął odpowiedzialności za czyn z art. 178 a § 1 k.k. gdzie kary są o wiele surowsze. Zatem reakcja karnopravna za popełnione wykroczenie musiała być stanowcza i surowa. Tak ukształtowana kara i środek karny da społeczne przekonanie, że dla takich sprawców nie będzie poślążania.

Sąd na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. obciążył obwinionego zryczałtowanymi wydatkami w kwocie 100 zł uznając, że ich uiszczenie przez obwinionego nie będzie dla niego zbyt uciążliwe.

Opłatę Sąd wymierzył na podstawie art. 21 ust 2 w zw. z art. 3 ust. Ustawy o opłatach w sprawach karnych.